

Кілька слів про мого прадіда: Киселя Тимофія Тимофійовича

Мій прадід Кисіль Тимофій Тимофійович був учасником Другої світової війни, але про нього я знаю лише з розповідей моїх рідних. Коли мій прадід навчався на 3 курсі Київського університету Тараса Шевченка на історико-філологічному факультеті, в 1939 р. розпочалась радянсько-фінська війна, і його і ще з п'ятьма сокурсниками було призвано на фронт. В ході цієї війни він отримав поранення і був відправлений в госпіталь біля м.Ленінграда. Поки мій прадід Тимофій проходив реабілітацію після поранення спалахнула німецько-радянська війна. В екстремному порядку прадідуся направили на курси танкістів, після закінчення яких його відправили на передову.

Дуже не легкий був його бойовий шлях, адже багато разів доводилось протистояти у жорсткій сутичці фашистам. Одного разу танкова рота натрапила на засідку, де було підбито танк мого прадіда Тимофія. Отямився він уже в госпіталі в м. Перм на Уралі, де був без свідомості 9 діб, внаслідок тяжкої черепно-мозкової травми. Півобличчя було в опіках, майже не бачило одне око і не чув на одне вухо. Після таких травм він на фронт більше не повернувся, йому дали інвалідність

В чужому краї, далеко від дому дід залишився сам без грошей і знайомих. Та на очі потрапило оголошення про те, що до м.Перм евакуйовано Одеський університет. Не вагаючись ні хвилини, прадідусь пішов туди, де повідомив про те, що до початку війни був студентом Київського університету і хотів би продовжити навчання. Його прийняли. Прадід був дуже старанним і здібним студентом.

Після визволення Києва він повернувся до Київського університету і там вже закінчив навчання. Здобувши вищу освіту, прадідусь нарешті повернувся в своє рідне село Заворичі на Київщині, де працював учителем історії.

Та війна залишила свій безжалісний слід на здоров'ї прадіда Тимофія, і він захворів туберкульозом легень. Улюблену справу вчителювання, до якої він дуже довго і наполегливо йшов, довелося залишити. Деякий час мій прадід очолював сільську бібліотеку. Та все ж таки хвороба перемогла і в 1971р. його не стало.

Мені дуже шкода, що він не дожив до наших днів, але я пишаюся своїм прадідом і вважаю, що він справжній ГЕРОЙ!

Коли цей матеріал готувався до публікації, в нашу родину прийшло нове горе. 4 травня 2019 р. відійшов у вічність мій дідусь Кисіль Олександр Тимофійович (1952 – 2019), спогади якого і стали головним джерелом свідчень про мого прадіда та якого я встиг розпитати незадовго перед цим. Я

думаю, всім дослідникам родинного минулого варто уважно та докладно розпитати представників старшого покоління про життєві історії своїх предків, і робити це треба вчасно, щоб не було запізно.

